

תת"ע (ירושלים) 3577-02-24 - זלמן נבצל שלמה נ' מדינת ישראל

תת"ע (ירושלים) 3577-02-24 - זלמן נבצל שלמה נ' מדינת ישראל שלום ירושלים

תת"ע (ירושלים) 3577-02-24

זלמן נבצל שלמה

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בירושלים

[27.02.2025]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא שרית זוכוביצקי-אורי

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 11.12.2024.

2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות מיום 12.02.2023 של נהיגה ברכב במהירות העולה על המותר

בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961 שנאכפה במצלמה מסוג א/3.

3. מטעמי בית המשפט נדחה הדיון ליום 11.12.2024, אליו לא התייצב הנאשם ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו

קנס בסך 1,500 ₪.

טענות הצדדים

4. לטענת המבקש הוא טעה ביום הדיון וחשב שהוא נקבע ל-11.1. עוד טען המבקש כי הוא לא נהג ברכב בזמן

ביצוע העבירה אלא חבר שלו.

5. לטענת המשיבה הבקשה איננה מפורטת ואיננה מגובה באסמכתאות ולכן דינה להידחות.

דיון והכרעה

6. הבקשה הוגשה ללא תצהיר ועל כן דינה להידחות על הסף. למעלה מן הצורך בחנתי את הבקשה לגופה.

7. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך

בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל

(פורסם בנבו 7.4.2008):

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות

הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור

בהגנות ההליך הפלילי".

8. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב). התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ); הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.
9. כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.
10. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.
- ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 29.12.09) בו נקבע כי:
- "לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".
- קבלת ההזמנה לדיון וקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש
11. בהתאם לאישור המסירה שנמצא בתיק בית המשפט, ההחלטה בדבר דחיית הדיון נמסרה לידי המבקש בביתו ביום 12.1.25 בשעה 9:49. המבקש לא כפר בכך, אלא טען כי התבלבל בתאריך הדיון.
12. הטענה לפיה טעות אנוש היא הגורם לתקלה נבחנה בעפ"ת 42642-12-17 שאול שלום נ' מדינת ישראל מיום 1.4.2018 שם נקבע:
- "גזירה שווה בעניין זה, ניתן לגזור מן ההלכות שנקבעו בסוגיית ביטול פסק דין שניתן בהעדר, לפיהן - שכחה, טעות, חוסר תשומת לב, או בלבול במועד, אף אם אירעו בתום לב, אינם מהווים טעם מוצדק כאמור (רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6), 793; רע"פ 418/85 פרץ נ' רוקינשטיין (13.8.85); רע"פ 5146/09 יהונתן שרעבי נ' מדינת ישראל, 28.7.2009).
13. שכחה של הדיון לבדה, או טעות אנוש, אף אם אירעה בתום לב, אינה יכולה לעמוד לבדה כסיבה המצדיקה אי התייצבות לדיון שנקבע בעניינו של נאשם, כאשר דין דומה יחול גם באשר לטעות משרדית של עורך הדין, או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת לב של הנאשם עצמו (ע"פ 4448/09 קמר יעקב, עו"ד נ' מדינת ישראל מיום 27.7.2009, רע"פ 3518/15 אבטה מלקמו נ' מדינת ישראל מיום 8.6.2015, רע"פ 9109/17 מקסים סדובי נ' מדינת ישראל מיום 19.12.2017). 14. בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון הומצאה למבקש כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.
- האם קיים חשש לעיוות דין-אחר נהג ברכב
15. המבקש טען כי בעת ביצוע העבירה לא הוא נהג ברכב, אלא חברו נחמן לוסטינג, אותו ביקש להעיד בדיון ממנו נעדר.
- ברע"פ 7709/13 שמעון סאסי נ' מדינת ישראל מיום 28.11.13 קבע בית המשפט העליון:
- "...טענתו לפיה הוא עצמו לא נהג ברכב, איננה מבססת חשש לעיוות דין כלפיו".
16. גם ברע"פ 7018/14 מיכאל טיטלבוים נ' מדינת ישראל מיום 30.10.2014 נקבע:

- "גם טענתו של המבקש, לפיה ההארכה נדרשת לשם הסבת הדו"חות על שמם של נהגים אחרים שהשתמשו ברכב, אין בכוחה להועיל למבקש, בנסיבות העניין (ראו: רע"פ 1446/14 ריאה נ' מדינת ישראל (26.3.2014); רע"פ 9580/11 יוסף נ' מדינת ישראל (27.12.2011))."
17. טענה זו נבחנה מספר רב של פעמים גם בבית המשפט המחוזי אשר קבע בהחלטותיו כי טענת "אחר נהג ברכב" אינה מבססת חשש לעיוות דין וכי ואין לראות בטענה זו כ"נימוק מיוחד", בהתאם לסעיף 230 לחסד"פ או כטענה שמקימה חשש לעיוות דין אם לא יוארך המועד להישפט (עפ"ת 42642-12-17 שאול שלום נ' מדינת ישראל מיום 1.4.2018 (להלן: "עניין שאול שלום"), עפ"ת 45391-01-19 גיא כהן נ' מדינת ישראל מיום 31.3.2019, עפ"ת 45005-06-18 הלל רוזנברג נ' מדינת ישראל מיום 24.12.2018, עפ"ת 51304-09-16 חי חיים אור גל נ' מדינת ישראל מיום 3.11.2016).
18. גם במקרים בהם קיימת תשתית ראייתית מוצקה לפיה אדם אחר ביצע את העבירה ולא הנאשם עצמו, זאת בהסתמך על תצהירו של אחר המודה בנהיגה ברכב בזמן ביצוע העבירה שהינה ראייה מוצקה ובעלת משקל, אין קבלת הבקשה לביטול פסק דין מוצדקת (רע"פ 7839/08 שמעון קורנפלד נ' מדינת ישראל מיום 10.11.2008; רע"פ 9540/08 עופר מוסברג נ' מדינת ישראל, 8.1.2009; רע"פ 8927/07 סעד אבו עסב נ' מדינת ישראל מיום 29.1.2008, רע"פ 8626/14 סמארה נ' מדינת ישראל מיום 10.2.2015, רע"פ 2754/12 ביסמוט נ' מדינת ישראל מיום 19.4.2012, רע"פ 222/13 מחמוד נ' מדינת ישראל מיום 17.1.2013).
19. זאת ועוד, כפי שקבע בית המשפט המחוזי (כב' השופטת אריאלי) מדובר בטענת הגנה שכיחה ועל כן, אין מקום להכיר בה, שכן הכרה זו תביא לפתיחת פתח רחב ותפגע בשיקולי מדיניות הנוגעות ביעילות ההליכים בבית המשפט לתעבורה (עניין שאול שלום).
- על כן, גם אם הוכחה טענת המבקש כי הדו"ח ניתן במהלך שימושו של אחר ברכב, אין בכך משום עיוות דין המצדיק קבלת הבקשה.
20. לפיכך, אני סבורה כי לא ייגרם למבקש עיוות דין המצדיק קבלת הבקשה. לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית. מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.
- ניתנה היום, כ"ט שבט תשפ"ה, 27 פברואר 2025, בהעדר הצדדים.